

MATICHON INFORMATION CENTER		Subject Heading :	
Date : - 6 S.A. 2544	Page : 6	Source : มติชน	No. 116177
Keyword			

‘เศรษฐศาสตร์ ชี้ว่าไม่มีข้ออ้างขาดประชุมสภา’

การแจกโล่แก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เข้าประชุมสม่ำเสมอของสภาผู้แทนราษฎรเมื่อเร็วๆ นี้ นำมาขบขันพอกับการแจกตราบัตรแก่สงฆ์ที่ปฏิบัติตามกฎ 227 ข้อของสงฆ์ หรือแลกผ้าพันคอแก่ลูกเสือที่ปฏิบัติตามกฎของลูกเสือสามข้อ หรือแจกรางวัลแก่ข้าราชการที่มาปฏิบัติงานตามเวลาราชการ การแจกรางวัล เล็กๆ อย่างนี้ นำไปกระทำกันในคาเฟ่พร้อมๆ กับการแจกรางวัลแก่ตลกที่มาทำงานตรงเวลามากกว่าในสภาผู้แทนราษฎรที่ทรงเกียรติ

กฎ 227 ข้อของสงฆ์ กฎสามข้อของลูกเสือ การต้องมาปฏิบัติตามเวลาที่กำหนด และการเข้าประชุมสภาผู้แทนราษฎรของ ส.ส.ล้วนเป็นหน้าที่ที่ ต้องปฏิบัติอยู่แล้วอย่างไม้อาจหลีกเลี่ยงได้

การมาประชุมนั้นไม่มีอะไรที่ถือว่าเป็นสิ่งวิเศษเลยเช่นเดียวกับการต้องเป็นทหารของชายไทย การเสียภาษีของประชาชนไทยทุกคน หรือการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องที่จะต้องให้รางวัลกันแต่ประการใดทั้งสิ้น และก็ไม่มีใครเห็นเขาให้รางวัลกันในรัฐสภาของประเทศใด หากแต่เคยเห็นหนังสือพิมพ์หรือวารสารของรัฐสภาต่างประเทศที่ตีพิมพ์ สถิติการเข้าประชุม สภาผู้แทนฯ และกรรมการบริหารของ ส.ส.และวุฒิสมาชิกทุกคนอย่างเป็นเอกสารเปิดเผยต่อสาธารณชนอย่างสม่ำเสมอ

ทำไมจะไม่ตีพิมพ์เปิดเผยเล่าในเมื่อ ส.ส.และวุฒิสมาชิกเหล่านั้นล้วนกินเงินเดือนที่มาจากภาษีอากรของพวกเราผู้เป็นราษฎร ซึ่งหากรวมรายการต่างๆ แล้วจะเป็นเงินไม่ต่ำกว่าเดือนละหนึ่งแสนบาทต่อคน และไม่มีใครไปบังคับให้มาเป็นตัวแทนเรา ทุกคนล้วนเต็มใจอาสาทำงานด้วยกันทั้งสิ้น และราษฎรล้วนชื่นใจเมื่อได้ยิน แต่คำว่า “มาจากประชาชน”

สุกรีพิทักษ์ศาสตราภิชาน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิศ

คงไม่มีใครเถียงว่า พวกเราที่เป็นประชาชนไม่มีสิทธิที่จะวิจารณ์การขาดประชุมของ ส.ส.เหล่านี้ ที่ดูจะซ้าซากและแคร์พวกเราน้อยลง ถ้าพวกเขาไม่ออกมาโวยวายตำหนิการกระทำแล้ว พฤติกรรมอย่างเดิมก็จะเกิดขึ้นอีก

การไม่เข้าร่วมประชุมของฝ่ายตรงข้ามรัฐบาล ไม่ว่าจะ เป็นรัฐบาลชุดไหนก็ตาม ทั้งที่มาประชุมในคอนแรกและเดินออกนั้น ไม่อาจตำหนิได้ เพราะเป็นกลยุทธหนึ่งของการต่อสู้ เพื่อแสดงความไม่เห็นชอบต่อร่างกฎหมาย หรือมติดังที่กระทำอยู่เป็นประจำภายใต้ระบอบประชาธิปไตยทั่วโลก ในวุฒิสภาอเมริกันนั้นมียุทธวิธีหนึ่งที่เรียกว่า FILIBUSTER กล่าวคืออภิปรายยืดยาวนับเป็นชั่วโมงและวันๆ เพื่อแสดงออกถึงความไม่เห็นด้วยกับมติหรือร่างกฎหมาย

เมื่อมีการเปิดเผยชื่อของ ส.ส.ที่ขาดการประชุมบ่อยครั้งเราก็ได้ยิน “คำอธิบาย” (ไม่ใช่คำแก้ตัว) นานาประการจากท่านเหล่านั้นอย่างน่าฟัง น่าสนใจและน่าหัวเราะแต่ถึงแม้จะคล้อยตามในบาง “คำอธิบาย” แต่ก็อดที่จะถามไม่ได้ว่า การต้องเข้าประชุมสภาผู้แทนราษฎรโดยปกติอาทิตย์ละเพียงสองวัน และไม่เต็มทั้ง 52 อาทิตย์ด้วยนั้น เป็นหน้าที่ ที่หนักหนาสาหัสหนักหรือ และมีสิ่งอื่นๆ ที่สำคัญ เร่งด่วนกว่านี้มากนักหรือจนไม่สามารถเข้าประชุมได้

จริงอยู่บางครั้งมีการประชุมกรรมการร่างกฎหมายสำคัญเร่งด่วน ในช่วงเวลาเดียวกัน ซึ่งโดยปกติมีไม่บ่อยนักหรือต้องประกอบกิจกรรมพิเศษของรัฐสภา เช่นรับรองแขก

ต่างประเทศของรัฐสภา ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องพิเศษ ที่นานๆ จึงจะเกิดขึ้น แต่เรื่องพิเศษที่เกิดขึ้นบ่อยกว่าก็คือ การขาดประชุมสภาผู้แทนราษฎรของ ส.ส.หน้าเดิมๆ

ส.ส.ที่ขาดประชุมซ้ำซากเหล่านี้อาจบอกว่าไม่มีเวลาไปประชุมสภาเหมือนกับผู้คนอีกจำนวนมากที่อาจบอกว่าไม่ไปร่วมงาน ร่วมประชุมไม่ได้เพราะไปต่างจังหวัด ต่างประเทศ หรือติดธุระอื่น ว่าไม่มีเวลาเล่นกีฬา หรือพักผ่อนเพราะต้องทำงานหนักหรืออย่างไรก็ดีถ้าไปถามนักเศรษฐศาสตร์ว่าการติดธุระอื่นหรือไม่มีเวลาดังว่านี้ เป็นข้ออ้างที่ฟังขึ้นหรือไม่ ก็จะได้คำตอบว่าฟังไม่ขึ้นเลย แม้แต่น้อย

มนุษย์นั้นโดยแท้จริงแล้วไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “ไม่มีเวลา” “ติดธุระอื่น” สำหรับการนัดหมาย หรือการกระทำกิจกรรมใดก็ตาม เพราะทุกอย่างนั้นขึ้นอยู่กับลำดับความสำคัญของสิ่งนั้นๆ

ข้อเท็จจริงอันหนึ่งที่เป็นที่ประจักษ์ก็คือ ในเวลาหนึ่งนั้น บุคคลสามารถมีการนัดหมาย หรือกระทำกิจกรรม(ปรากฏตัวในที่แห่งหนึ่งได้เท่านั้นในเวลาเดียวกัน เพราะบ้านมิได้อยู่วัดมหาบุศย์) ได้อย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้นทุกครั้งที่คุณคลเลือกการนัดหมาย(กระทำกิจกรรม) ก.ก็จะไม่สามารถมีการนัดหมาย(กระทำกิจกรรม) ข. หรือ ค. ได้ในเวลาเดียวกัน สิ่งที่คุณคลต้องเสียสละไปก็คือ มูลค่าต่างๆ ที่เกี่ยวกับการนัดหมาย ข. และ ค.

จึงเป็นเรื่องที่คุณคลจะต้องตัดสินใจว่า ในช่วงเวลาหนึ่ง สมควรที่เลือกทำการนัดหมายหรือกระทำสิ่งใดที่จะทำให้เกิดมูลค่า(ความพอใจหรือเงินทอง) แก่เขามากที่สุด หรือทำให้เกิดความเสียหายแก่เขาน้อยที่สุด ก.

โปรดสังเกตว่าทั้งการนัดหมาย(กิจกรรม) ก. ข. และ ค. ต่างก็ได้รับการพิจารณาประเมินด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นการ

บอกว่าไม่สามารถทำการนัดหมาย ข.ได้ เพราะไม่มีเวลา หรือต้องทำธุระอื่น จึงไม่เป็นความจริง เพราะโดยแท้จริงแล้ว ข.ได้รับการพิจารณาด้วยเพียงแต่เมื่อประเมินแล้ว เห็นว่า ทางเลือก ก.มีความสำคัญมากกว่าจึงเลือก ก. ลองดูตัวอย่างต่อไปนี้

(ก)คนที่บอกว่าไม่มีเวลาไปหาหมอเพราะการงานยุ่ง อยากรู้อีกว่า แล้วเหตุใด เมื่อตนเองเกิดแน่นหน้าอกหายใจไม่ออก เพราะหัวใจขาดเลือดขึ้นมา จึงสามารถวิ่งโร่ไปโรงพยาบาลได้ทันที

(ข)ถ้างานปาร์ตี้ที่ได้รับเชิญ ซึ่งตรงกับเวลาเดียวกับงานวันเกิดลูกสาวเกิดจะมีการแจกทองแก่แขกร่วมงานคนละ 1 บาท ขึ้นมา เหตุใดจึงเกิดเปลี่ยนใจไปงานนี้ได้

(ค)ถ้าสภาผู้แทนราษฎรเกิดออกกฎว่าในการประชุมสำคัญวันนี้ ใครที่ขาดประชุมจะขาดจากการเป็น ส.ส. เหตุใดจึงวิ่งโร่ไปประชุมได้ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้นัดใจว่าจะไปงานศพหลวงพ่อตั้งของจังหวัด

ไม่มีหรือกรับว่าไม่มีเวลา หรือติดธุระที่อื่น จนมาไม่ได้สำหรับการนัดหมายใด ประเด็นอยู่ที่ว่า การนัดหมายนั้นมีลำดับ ความสำคัญเพียงใด เมื่อเทียบกับการนัดหมายอื่นๆ ในช่วงเวลาเดียวกันเท่านั้นเอง

คนเราก็คงชอบอะไรแล้ว ไม่ว่าจะมีชีวิตและงานการที่ยุ่งยากมากเพียงใดก็ตาม ก็ย่อมมีเวลาสำหรับสิ่งนั้นเสมอ แต่ละคนจะคืนเงินจัดเวลาของตนเองเพื่อสิ่งนั้น เพราะ “การไม่มีเวลา” สำหรับสิ่งนั้นไม่มี จะมีก็แต่ลำดับความสำคัญของมัน ที่น้อยกว่าสิ่งอื่นๆ เท่านั้นเอง

หนุ่มที่บอกสาวว่า ตนเองงานยุ่งจนไม่มีเวลาโทรศัพท์หรือส่งจดหมายถึงนั้น ไม่ได้พูดความจริงครับ และ ส.ส.ที่ขาดประชุมสภาก็เพราะตนเองให้ความสำคัญแก่การประชุมสภาน้อยกว่าการกระทำสิ่งอื่นๆ ในช่วงเวลาเดียวกัน...วิชาการเป็นสังขรรรมที่เพียงได้ยากครับ

□□□